

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Tomášem Kocourkem, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. V. N.**, narozen dne x, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem x, zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 3. 2015, čj. OAM-266/LE-BE03-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8.228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že žalobce opustil zemi původu z důvodu, aby si prací v zahraničí vydělal více peněz. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění z území ČR, a účelem jeho žádosti je, aby mohl i nadále zůstat na území České republiky a pracovat zde. Žalobce nebyl v zemi původu politicky činný, nebyl vystaven pronásledování ani z jiných azylově relevantních důvodů. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu. Jelikož je žalobce zdrav a v průběhu řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by měl vzít správní orgán

v potaz v souvislosti s rozhodováním o udělení tzv. humanitárního azylu, dospěl žalovaný k závěru, že nejsou splněny ani podmínky § 14 zákona o azylu. Neudělení doplňkové ochrany žalovaný odůvodnil tím, že žalobci po návratu do země původu nehrozí nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Svůj závěr blíže podepřel zjištěními ze zpráv o zemi původu. Státní vietnamské orgány nejevily o žalobce žádný zájem před jeho odjezdem z vlasti a vzhledem k tomu, že nebyl nijak aktivní v kritice současného vietnamského režimu, nelze se domnívat, že by se o něj vietnamské orgány zajímaly po návratu do vlasti. Pokud by žalobce po návratu do země původu nebyl schopen získat zaměstnání, není možné to přičítat azylově relevantním důvodům, ale obecné situaci na trhu práce. Žalovaný neshledal, že by vycestování žalobce představovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že nemohl v plném rozsahu fakticky dostát požadavků výzvy soudu k odstranění vad žaloby, neboť se nemohl seznámit se správním spisem, jenž nebyl součástí spisu soudního. Domnívá se, že poté, co si soud opatří správní spis, by měl žalobce znovu vyzvat k doplnění žaloby. Pouze obecně uvedl, že závěry žalovaného nestojí na řádně zjištěném skutkovém stavu a rozhodnutí není dostatečně zdůvodněno, navíc obsahuje nepodložené spekulace, které nejsou opřeny o relevantní podklady, resp. o žádné zdroje. Hodnocení azylového případu žalovaným postrádá jakýkoliv prvek vyšetřování a objasňování. Žalovaný se zaměřuje na údajný výlučný důvod pro podání žádosti, tedy ekonomický motiv, aniž by pečlivě prověřil okolnosti žalobcova azylového příběhu (cesta do ČR, plánování a otázka neexistence dokladů, jejich přenechání převaděči atp.). Žalovaný neobstaral dostatek podkladů, všechny zdroje jsou neaktuální. Zpráve MZV ze dne 16. 4. 2014 vytýká, že obsahuje nepřijatelná generalizovaná hodnocení, jde o obecné odkazy na „zkušenosti našeho a cizích ZÚ“.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a obsah správního spisu. Je toho názoru, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v průběhu řízení uvedl jen jeden důvod pro opuštění Vietnamu, a to ekonomické důvody. Žádost o mezinárodní ochranu pak podal za účelem legalizace pobytu, aby se vyhnul správnímu vyhoštění.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud

rozhodl o žalobě bez jednání, neboť oba účastníci vyjádřili s tímto postupem implicitní souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud jde o procesní postup soudu v této věci ohledně odstraňování vad žaloby, je třeba poukázat na to, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 5. 3. 2015. Lhůta pro podání žaloby činí v případě žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany 15 dnů od doručení rozhodnutí (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).

Nezbytnou obsahovou náležitostí žaloby je formulování alespoň jednoho žalobního bodu – tedy tvrzení, z něhož musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Z § 71 odst. 2 s. ř. s. plyne, že rozšířit žalobu o nový žalobní bod lze pouze ve lhůtě pro podání žaloby. V dané věci podal žalobce včas tzv. blanketní žalobu, která neobsahovala žádný žalobní bod. Tato vada žaloby ji činila neprojednatelnou. Dříve, než soud žalobu odmítl, pokusil se o odstranění jejích vad, jak ukládá § 37 odst. 5 s. ř. s., a vyzval žalobce usnesením ze dne 18. 3. 2015, čj. 49 Az 31/2015 – 12, k odstranění vady žaloby spočívající v absenci žalobního bodu ve lhůtě 8 dnů. Délka této lhůty byla odvozena od toho, že žalobkyně podala žalobu dne 13. 3. 2015, tedy 8. den lhůty pro podání žaloby. Současně požádala o ustanovení zástupce pro řízení o žalobě, v důsledku čehož došlo ke stavení lhůty pro podání žaloby až do právní moci rozhodnutí o žádosti o ustanovení zástupce (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Jestliže tedy 8. den lhůty pro podání žaloby došlo ke stavení jejího běhu, zbývalo z ní již jen 8 dní, které počaly plynout právní mocí rozhodnutí o ustanovení zástupce žalobci, tj. dne 26. 3. 2015. Vadu žaloby spočívající v absenci byť jediného žalobního bodu nelze odstraňovat po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby (viz rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2004, čj. 4 Azs 3/2004 – 48, a dále rozsudek ze dne 11. 3. 2010, čj. 7 As 15/2010 – 56). Následkem výzvy k odstranění vad žaloby nemůže být prodloužení zákonem stanovené lhůty pro formulování žalobních bodů, po jejímž uplynutí nastávají bez dalšího účinky koncentrace řízení.

Žalobce odstranil obsahovou vadu žaloby a ve lhůtě pro podání žaloby na základě výzvy soudu doplnil žalobní body. Soud však nemohl vyhovět požadavku žalobce a vyzvat ho k odstranění vad žaloby doplněním žalobních bodů znovu poté, co byl soudu předložen správní spis. Jednak pro takový postup nebyly splněny formální podmínky § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť vada žaloby již byla odstraněna, a žaloba se stala projednatelnou, jednak již v té době uplynula lhůta pro podání žaloby, tj. i lhůta pro vymezení žalobních bodů.

Žalobce soudu vytýká, že jej vyzval k odstranění vad žaloby, ačkoliv v době vydání této výzvy nebyl u soudu k dispozici správní spis. Soud nespatřuje v tomto postupu žádné pochybení. Je-li soudu doručena žaloba, z jejíhož textu je zřejmé, že trpí vadou, která brání jejímu věcnému projednání (např. neobsahuje ani jeden žalobní bod), musí se soud nejprve pokusit o odstranění vady žaloby. Teprve po odstranění vady žaloby soud postupuje podle § 74 odst. 1 s. ř. s. a doručí žalobu žalovanému, uloží mu, aby se k žalobě vyjádřil a

předložil soudu správní spis. Bylo by zcela iracionální postupovat dle citovaného ustanovení dříve, než dojde k odstranění vady žaloby, neboť žalovanému by z vadné žaloby nebylo zřejmé, k čemu se má vyjádřit. Zástupce žalobce mohl nahlížet do správního spisu u správního orgánu, který měl spis v držení v době, kdy byl žalobce vyzván k odstranění vady žaloby. Soud rozhodně není jediným místem, kde by se žalobce mohl se správním spisem seznámit. Soudní řád správní neukládá soudu, aby si správní spis opatřil před tím, než žalobce vyzve k odstranění vad žaloby, ustanovení § 74 odst. 1 s. ř. s. předvídá postup opačný (viz výše). Relevantní informace si mohl zástupce žalobce opatřit přímo od žalobce, jenž v žádosti o ustanovení zástupce výslovně požádal, aby mu byl jako zástupce ustanoven Mgr. Filip Schmidt. Tomuto požadavku soud plně vyhověl, neboť legitimně předpokládal, že Mgr. Schmidt je s případem žalobce již obeznámen, požádal-li žalobce výslovně o ustanovení tohoto konkrétního zástupce. Soud vycházel mimo jiné z toho, že ustanovený zástupce je advokátem, a tedy jako právní profesionál zná faktické postupy nezbytné k efektivnímu převzetí právního zastoupení.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 12. 2014 sepsal žalovaný s žalobcem žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž žalobce uvedl, že Vietnam opustil v březnu 2013 a odcestoval do Evropy za prací, za výdělkem. Přicestoval nejprve do Rakouska a od října 2014 pobývá na území České republiky. V době, kdy přijel do České republiky, neměl cestovní doklad ani vízum. O mezinárodní ochranu žádá proto, aby mohl zůstat v České republice a mohl si najít nějakou práci a vydělat peníze. Pokud by se musel vrátit do vlasti, nedalo by se nic dělat, má tam dluh, který by musel splatit. Zdravotní stav žalobce je dobrý. Dne 10. 12. 2014 proběhl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, při němž žalobce sdělil, že jediným důvodem odjezdu ze země původu bylo, že šel za prací, chtěl si vydělat peníze a poté se vrátit domů. V březnu 2013 přiletěl žalobce do Rakouska, poté pracoval (neví, v jaké zemi) a v říjnu 2014 přicestoval do České republiky. Nejprve spal v tržnici S., potom mu jeden krajan nabídl, aby bydlel u něho. Po 20 dnech bydlení u krajana žalobce zadržela policie. Je si vědom toho, že v České republice pobývá nelegálně. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, aby mohl zůstat na území České republiky, najít si vhodnou práci a vydělat peníze. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu se dozvěděl až poté, kdy mu o tom řekla policie, před tím o tom nevěděl. V zemi původu neměl žalobce nikdy žádné potíže. V případě návratu do země původu se obává toho, že nebude mít peníze.

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí výpis z Infobanky ČTK o vývoji událostí ve Vietnamu od roku 2000 do 14. 10. 2013, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, zprávu organizace Human Rights Watch za rok 2014, zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z října 2012 a výpis z Cizineckého informačního systému. Žalobce byl s podklady pro vydání rozhodnutí seznámen dne 30. 12. 2014.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Článek 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, který vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu, se na nyní posuzovaný případ nepoužije. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Podle čl. 52 odst. 1 věty druhé směrnice se žádosti o mezinárodní ochranu podané do 20. 7. 2015 řídí právními a správními předpisy přijatými podle směrnice 2005/85/ES. Směrnice 2005/85/ES přitom povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany podle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu neobsahovala.

Protože doposud nebyly do českého právního řádu promítnuty požadavky čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU, ačkoliv transpoziční lhůta již uplynula, má uvedený článek směrnice přímý účinek. Jelikož však žádost o mezinárodní ochranu byla v této věci podána dne 4. 12. 2014, směrnice 2013/32/EU na toto řízení (včetně přezkumného řízení soudního) nedopadá. Na věc tak *rationae temporis* dopadá směrnice 2005/85/ES, která neukládá členským státům povinnost zajistit soudní přezkum rozhodnutí podle stavu ke dni vydání rozhodnutí soudu. Plně se tak prosadí § 75 odst. 1 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě a jejím doplnění soud uvádí:

Obecná tvrzení žalobce, že v řízení byl porušen § 3, § 2 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, doprovázená parafrází textu těchto ustanovení zákona, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Totéž platí i o tvrzení, že byly porušeny § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, doplněné o konstatování, že žalobce splňuje podmínky pro udělení azylu, azylu z humanitárních důvodů a že mu v případě návratu hrozí vážná újma. Dle ustálené judikatury je žalobním bodem konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce

odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o citaci ustanovení právních předpisů, která měla být porušena, aniž by žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o které své tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá.

Řádnými žalobními body pak žalobce obecně napadá, že se žalovaný důsledně nezabýval všemi tvrzeními žalobce, neobstaral dostatek aktuálních informací o zemi původu, závěry žalovaného nejsou dostatečně odůvodněny a opírají se pouze o domněnky žalovaného.

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje
a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce jako jediný důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že chce setrvat na území České republiky a vydělat si zde peníze. V zemi původu nebyl politicky aktivní, nebyl pronásledován pro žádný azylově relevantní důvod. Ze země původu odešel kvůli práci. Jediné, čeho se v případě návratu do země původu obává, jsou ekonomické potíže.

Důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze dle soudu podřadit pod žádné z ustanovení, které upravují podmínky pro udělení azylu a doplňkové ochrany.

Žalobce nebyl v zemi původu před svým odjezdem pronásledován a ani se neobává, že by byl pronásledován vystaven po návratu do země původu. Z informací, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl, nelze dovodit žádnou souvislost žádosti o mezinárodní ochranu s jakýmkoliv azylově relevantním důvodem. K tomu nebylo třeba shromažďovat žádné zprávy o zemi původu, neboť zjevná nedůvodnost žádosti z pohledu § 12 zákona o azylu vyplývá již ze samotných tvrzení žalobce. Žalovaný tedy dospěl ke správnému závěru, který nadto i řádně a v potřebném rozsahu odůvodnil. Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Úvahy žalovaného o neudělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu podléhají pouze omezenému soudnímu přezkumu (viz např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48). Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce je dobrý. Žalobce v průběhu správního řízení nezmínil jedinou okolnost, která by mohla vést žalovaného ke zvažování, zda případ žalobce není hoden zvláštního zřetele. Tuto úvahu považuje soud za racionální, je podepřena obsahem správního spisu, především žádostí o udělení mezinárodní ochrany a pohovorem se žalobcem, který skutečně neuvedl jedinou skutečnost, která by implikovala možnou aplikaci § 14 zákona o azylu. Rovněž v tomto rozsahu je rozhodnutí žalovaného řádně odůvodněno.

Pokud jde o možné udělení doplňkové ochrany, žalovaný se vcelku podrobně zabýval na podkladě zpráv o zemi původu situací neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po jejich návratu do země. V tomto směru je relevantní především informace Ministerstva zahraničních věcí ČR z dubna 2014. Jde o informaci specificky zaměřenou na tuto problematiku a přiměřeně aktuální (rozhodnutí žalovaného bylo vydáno 2. 3. 2015). Situace ve Vietnamské socialistické republice je stabilizovaná, nedochází zde k rychlým změnám, takže lze mít za to, že informace zhruba rok staré jsou stále aktuální. Zprávu považuje soud za objektivní, neboť připouští, že určitá skupina navrátilců do země původu (osoby, které urazily režim či čelní představitele režimu) může být vystavena hrozbě represe. Žalobce ovšem do této skupiny navrátilců nepatří, neboť před odjezdem ze země

nebyl politicky činný a ani při pobytu v České republice se nedopustil žádného aktu politického charakteru, který by mohl být v zemi původu vnímán nelibě. Z uvedené zprávy navíc vyplývá, že Vietnamská socialistická republika podporuje vycestování svých občanů za prací do zahraničí a spoléhá se na příjmy, které od nich plynou ze zahraničí do vlasti. Tyto příjmy pomáhají nahrazovat nedostatečný systém sociálního zabezpečení. Styl, jakým je zpráva psána, nečiní obsažené informace nevěrohodnými a vychází z toho, že zdrojem informací je komunita diplomatů členských zemí Evropské unie působících ve Vietnamu. Skutečnost, že žalobce bude do návratu do země konfrontován s ekonomickými podmínkami, které jemu nevyhovují, a přál by si vést život v lepších podmínkách, nelze považovat za hrozbu vážné újmy. Takovou hrozbou není ani to, že žalobce má v zemi původu dluh, který bude muset splatit. Žalobce v této souvislosti neuvedl žádné okolnosti, které by z této skutečnosti činily zvláštní případ. Ostatně i mezi základní zásady českého soukromého práva náleží princip *pacta sunt servanda*, z něhož se odvíjí povinnost hradit sjednané závazky. Soud tedy uzavírá, že žalovaný se důkladně zabýval všemi tvrzeními žalobce uvedenými ve správním řízení z toho pohledu, zda představují důvod pro udělení doplňkové ochrany. Z úřední povinnosti pak prověřil i situaci navrátilců do země původu, tedy zda jim nehrozí nějaká sankce, která by mohla být hodnocena jakko vážná újma. K tomu shromáždil žalovaný dostatek relevantních a přiměřeně aktuálních zpráv o zemi původu. Soud se ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že nejsou naplněny důvody pro udělení doplňkové ochrany. Žalobní bod je nedůvodný.

Udělení azylu nebo doplňkové ochrany dle § 13 a § 14b zákona o azylu nepřichází v dané věci do úvahy, neboť žalobce uvedl, že na území České republiky nepobývá žádná blízká osoba. To vylučuje možnost udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

Soudu není zřejmé, z jakého důvodu žalobce vytýká žalovanému, že rezignoval na vyšetřování a objasňování jeho azylového příběhu. Žalobce jak v žádosti o mezinárodní ochranu, tak při pohovoru uvedl, že v zemi původu nebyl politicky činný, nebyl pronásledován, rozhodl se odejít kvůli práci a možnosti lepšího výdělku v Evropě, v případě návratu do země původu se obává pouze své ekonomické situace. Takto vylíčený azylový příběh je zcela zjevně nedůvodný z pohledu splnění podmínek pro udělení jakékoliv z forem mezinárodní ochrany. Není pravda, že by se žalovaný tvrzeními žalobce řádně nezabýval, zamítl žádost jen z důvodu, že byla podána až po udělení správního vyhoštění. Žalovaný naopak žádost o mezinárodní ochranu zamítl poté, co vyhodnotil všechna tvrzení žalobce a dospěl k závěru, že žádost je ve vztahu ke všem formám mezinárodní ochrany nedůvodná. Není zřejmé, co by měl žalovaný nad rámec shromáždění relevantních informací o zemi původu vyšetřovat a objasňovat. Způsob, jak se žalobce dostal ze země původu do České republiky, byl objasněn samotným žalobcem, nadto jde o okolnost nerozhodnou pro obsah rozhodnutí žalovaného. Stejně tak irelevantní je otázka neexistence dokladů a jejich přenechání převaděči.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Usnesením ze dne 18. 3. 2015, čj. 49 Az 31/2015 – 12, byl žalobci ustanoven k ochraně jeho práv zástupcem advokát Mgr. et Bc. Filip Schmidt, LL.M. Odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů soudem ustanoveného advokáta hradí podle § 35 odst. 8 věty první za středníkem s. ř. s. stát. Výše odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů se stanoví podle § 35 odst. 2 s. ř. s. na základě vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif). Ustanovený zástupce provedl v řízení dva úkony právní služby, a to převzetí zastoupení a sepsí doplnění žaloby ze dne 31. 3. 2015 [§ 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu] a náhrada hotových výdajů za jeden úkon právní služby 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož je zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající dani, kterou je povinen z odměny a náhrad odvést, tj. o částku 1.428 Kč (21 % z 6.800 Kč). Ustanovenému zástupci žalobce tak náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové částce 8.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. června 2016

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D.,

v. r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení: Vlasáková